

“The kids are not alright”

Διαδικτυακό άρθρο του Κοσμά Βίδου στο ΒΗΜΑgazino (18/10/20)

Ένα από τα τελευταία μπάνια της χρονιάς. Στην παραλία, την ώρα που πέφτει ο ήλιος και που ο ένας μετά τον άλλον οι κολυμβητές μαζεύουν τα πράγματά τους, παρακολουθώ μια χαρούμενη παρέα. Είναι περισσότερα από δέκα παιδιά, μαθητές του γυμνασίου. Γιορτάζουν τα γενέθλια ενός εξ αυτών με πίτσες, αναψυκτικά, σουβλάκια, μουσική στη διαπασών. Η άμμος γύρω τους είναι γεμάτη χαρτοπόλεμο και κομφετί. Αυτά θα μπορούσαν να λείπουν, θα παιδευτούν πολύ για να τα μαζέψουν, σκέφτομαι.

Σιγά που θα τα μάζευαν! Σηκώνονται, πάντα με τα γέλια και τα πειράγματά τους. Παίρνουν τα ποδήλατά τους και φεύγουν, αφήνοντας πίσω τους και τα κομφετί, και πέντε-έξι μεγάλα χαρτονένια κουτιά πίτσας και τα τενεκεδάκια των αναψυκτικών τους. Μια κυρία-μαμά τους; γιαγιά τους; απλώς γνωστή ή φίλη; - σηκώνεται από την πετσέτα της και τους φωνάζει: «Από το πεζοδρόμιο να πηγαίνετε, προσεκτικά!». Και αρχίζει να μαζεύει τα σκουπίδια τους.

Τα παιδιά ποδηλατώντας απομακρύνονται. Πώς να τα δικαιολογήσεις; Πώς να δικαιολογήσεις τα αδικαιολόγητα; Επικαλούμενος το μικρό της ηλικίας τους; «Παιδιά είναι ακόμα, όταν μεγαλώσουν θα στρώσουν». Ρίχνοντας το βάρος στους γονείς τους; «Αυτοί φταίνε που δεν τους έμαθαν τα απαραίτητα». Κατηγορώντας το σχολείο, που «θα έπρεπε να δίνει μεγαλύτερη βάση σε θέματα περιβαλλοντικής ευαισθητοποίησης»;

Αν αυτά τα αγόρια και τα κορίτσια με τα αστραφτερά μυαλουδάκια, με τα πολλά προσόντα, με τις άπειρες ποιότητες στους χαρακτήρες τους, τα μάθαιναν κάποιιο πως εκτός από δικαιώματα έχουν και υποχρεώσεις, πως δεν περιστρέφεται όλος ο κόσμος γύρω τους και πως δεν θα είμαστε διαρκώς δίπλα τους για να δικαιολογούμε τις γουρουινιές τους και για να βρίσκουμε άλλοθι και για τις πιο απαράδεκτες συμπεριφορές τους, ίσως και να γίνονταν πιο ευτυχισμένοι άνθρωποι. Θα ήταν σίγουρα πιο οχυρωμένα απέναντι στα προβλήματα που τα περιμένουν. Και πιο συνειδητοποιημένα ως πολίτες, κυρίως για το δικό τους καλό.

Δεν νοσταλγώ τις εποχές που η σωστή διαπαιδαγώγηση συνεπάγετο μεγάλη αυστηρότητα και ελάχιστη τρυφερότητα, και που τα παιδιά μεγάλωσαν με υπερβολικούς περιορισμούς. Απλώς παρατηρώ πως, υπερπροστατευτικοί με τα δικά μας παιδιά, έτοιμοι να δικαιολογήσουμε κάθε παραπάτημά τους, κλείνοντας τα μάτια στις γαϊδουριές τους, έχουμε φτάσει στο άλλο άκρο. Σκουπίζουμε τον ιδρώτα τους πριν καν ιδρώσουν.

Δεν στεκόμαστε κριτικά απέναντί τους, μόνο τα δικαιολογούμε, ό, τι και αν κάνουν. Τρέμουμε μην κουραστούν, μη στριμωχτούν, μη στενοχωρηθούν, μην παραπατήσουν και γρατζουνίσουν το γόνατό τους. Ξεχνώντας ότι ακόμη κι αν το γρατζουνίσουν, «ώσπου να παντρευτούν θα γιάνει». Το μόνο που δεν θα γιάνει, αν δεν το φροντίσουμε τώρα, είναι το υπερεγώ τους ως κύριο συστατικό του χαρακτήρα τους. Και εμείς δεν θα είμαστε συνέχεια πίσω τους να μαζεύουμε τα «σπασμένα».